

[Wilhelm]

inde på noget af det samme. Vi kan diskutere de syv år, og jeg nåede vist også at sige, at der var den mulighed, hvis det endelig skal kobles sammen med betingelserne for statsborgerskab, at man nedsatte begge dele til 5 år, som socialdemokratiet var inde på, sidst vi diskuterede VS' forslag.

Men der er altså forbehold og undtagelser i mindretallets indstilling, hvad denne immunitet mod udvisning angår, og det var statens sikkerhed. Jeg synes, den største betænkelighed ved det, er, at man, hvis man følger mindretallets forslag, ikke har garanti for, at de pågældende får lov at prøve deres sag ved en domstol. Der står udtrykkelig, at domstolsbehandlingen kun får opsættende virkning for udvisning, hvis domstolen direkte kræver det. Man kan altså stadig væk opleve en sag, om ikke i formalia så i realiteten en sag som den, der gav anledning til det store postyr, der førte til fremmedlovudvalgets nedsættelse. Jeg synes nok, at den sag i hvert fald i sine principper er af en sådan art, at den ikke bør gå i glemmebogen, heller ikke hos hr. Bernhard Baunsgaard, der her i sit andet indlæg synes at ville acceptere udvisninger på grund af statens sikkerhed. Skal det også kunne ske uden en egentlig domfældelse, uden at man har lejlighed til at forsvare sig? I den sammenhæng synes jeg, det er vigtigt, at der næsten ikke er noget, man er så forsvarsløs over for som beskyldninger for at true statens sikkerhed. Når vi ved, hvor lemfældigt terrorismebegrebet blev anvendt i den sag, synes jeg ikke, det er betryggende, at undtagelsen her går på, at man i realiteten kan praktisere udvisningen uden domfældelse.

Andre angrebepunkter i mindretallets indstilling synes jeg er, at de, der ikke har været her hele 4 år, stadig væk kan udvises for, hvad jeg i hvert fald vil kalde mindre forseelser efter straffeloven. Jeg erkender, at det var lidt flot, når jeg i et indlæg i Politiken i dag er kommet til at skrive, at dér ligner mindretallet fuldstændig flertallet, for der er altså den forskel, at det skal være en fængselsdom og ikke bare en hæftedom. Men i øvrigt kan den vist være betinget, og altså 30 dages fængsel kan stadig væk være grundlag for udvisning efter mindretallets indstilling, selv om man har været her op til 4 år. Det synes jeg også udhuler bestemmelsen om 1 års fængsel meget.

En tredje ting, jeg synes er angribelig, er, at det eksempel, som hr. Bernhard Baunsgaard har nævnt med udvisning af personer, der antræffes, som det vist hedder i politisproget, i besiddelse af et halvt gram hash, stadig væk kan foregå fuldstændig uændret, også efter mindretallets indstilling. Der står i § 18, nr. 4 c, at alene besiddelse kan være udvisningsgrund, når man ikke har haft fast ophold her i mere end 1 år.

Endelig synes jeg, at tidspunktet for domstolsafgørelserne i udvisningssagerne er meget, meget betænkeligt. VS har tidligere foreslået, at afgørelsen først skulle træffes, når afsoningen nærmere sig slutningen, fordi vi principielt mener, det er et andet menneske, man tager stilling til efter f. eks. 4 års afsoning.

Vi blev meget angrebet dengang, også fra SF – jeg tror også af radikale og socialdemokrater – bl. a. fordi man sagde, at det så ikke mere er sikkert for udlændingene, og det, der er deres store problem, er at leve og afsone i denne usikkerhed med hensyn til, om de skal udvises eller ej. Det er det jo heller ikke efter forslaget her, for dér træffes afgørelsen på et tidspunkt, hvor sagen er varm og avisoverskrifterne er store, og hvor alt hysteri givetvis vil gå udlændingen imod, men alligevel bliver man ikke sikker på afgørelsen, for den kan genoptages, så de lever stadig væk med denne usikkerhed.

Jeg synes, det er vigtigt i forbindelse med afgørelsen om udvisning at sikre, at det sker ved særskilt procedure og ikke bliver sådan en blindtarm til selve straffesagen. Jeg er ikke sikker på, om det sker bedst ved samme domstol, eller det måske skulle være et nævn. Jeg vil dog sige, at hvis et nævn fik den sammensætning, som ministeriet gav fremmedlovudvalget, finder jeg det ikke særlig betryggende. Det skulle være et nævn med indvandrersorganisationer osv., men ellers måske domstolsafgørelse, men i hvert fald ved særskilt procedure. Jeg synes stadig væk ikke, at der er argumenteret overbevisende for, at det skal ske allerede ved straffesagen.

Der er nok nogen, der vil sige, at man kan skabe sig sikkerhed mod udvisning ved at vise lovlighed. Men det er nu ikke så enkelt, som hr. Knud Lind gjorde det til, at man skal udvises for klare straffelovsovertrædelser. Dette land er ikke fri for racisme, og hr. Knud Linds parti har i hvert fald ikke